

EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11.—Palma.

DIUMENGE DE SEPTUAGÈSIMA

Que Deu mos va donar el Sant Evangeli com una vinya que devem fer fructificar.

EL Pare de familia es Deu; la vinya es la Iglesia, y els treballadors son el conjunt dels qui fan professió de servirló; y que en las Sagrades Escripures se nomena moltes vegades ab lo nom de vinyes. Se compara l'Iglesia á una vinya per significar la curulla y el zèl particular de Deu demunt ella, que no escatima rès de quant es necessari per ferli donar fruit. Per aixó vol constituirmós en jutges de la seua conducta. Mos crida perque venguem á treballar en aquesta Iglesia; y en Ella entram per el Bautisme, y la condició ab que entram es la de treballar, prometentmós la vida eterna: entram á ella com operaris, y sols en tal concepte rebrèm la nostra recompensa.

Mes, ¿cuál es, direu tal volta, la obra y el treball en que mos devem ocupar? El meteix Fill de Deu mos proporcionarà una idea en el capitol XXI de Sant Matheu, sempre ab la parábola y semblansa de la vinya. Deu mos dona la fe, com noltros donam una vinya als cultivadors; quant dam una vinya á uns cultivadors, es á condició de que no li falt conró ni cap de les operacions precises per ferla fructificar: així Deu mos dona lo Evangeli ab la meteixa condició; mos proposa els ezezemples de son Fill, las seues virtuts, y la seua doctrina, á fi de que poguem, com diu l'Apóstol, *omplirmós de fruit de justicia per Jesucrist.*

¿Y son molts els qui treballan en realitat? ¿Son molts els qui tenen afany per aprender les máximes adorables del Evangeli? ¡Ay! ¿Son molts més els qui prefereixen llegir llibres profans, y de perdició, que no aquells altres en que ocuparen casi tot son temps els primitius cristians y es l'unich qui ensenya la verdadera ciencia de la salvació! Y les máximes que en ell están contingu-

des, ¿son molts els qui les practican? ¿Qui té ánsia de cultivar la vinya per medi de sèries meditacions, d'arrancarli les males herbes y d'espedregarla, tallant totes les passions criminals que germinan dins son còr? ¿Còm el precepte de la Mimosna, tan repetit en lo Evangeli, ha d'impressionar als qui tenen tant d'aferray á les riqueses? ¿Còm l'humilitat cristiana ha de entrar en esperits tan plens de vanitat, de presunció y d'amor propi? ¿Còm aprendrán de portar la creu seguint á Jesucrist, els qui posan tant d'esment en corrompre el sentits ab les vanitats del mon?

Teniu en conte que, no sols se mos demanan virtuts morals, com son certa probitat, justicia, equidat, bona fè y honradès, les quals poren trobarse entr'els pagans meteixos, sinó virtus cristianes y sobrenaturals. Se mos demana que estimem als qui mos avorreixen, que fassem bé als qui mos fan mal, que protegiguem á aquells de qui no esperam la meteixa gracia; es dir, que donem part dels nostros bens als pobres que no poren tornarnos lo que los donam. Com no es fan reims en los espinals, tampoc vullem collir carts en una vinya. Els juhèus, als qui Deu va donar la lley, donaren fruits; pero per quant no los donaren com Deu se los ho demanava, los va llevar dita lley; y á noltros mos succehirá lo meteix: se mos llevará la fè si no practicam lo que creim, y si no tenim esment de produir els fruits que Deu demana de noltros: *Auferetur á vobis regnum et dabitur genti facienti fructus ejus.* (Matth. XXI.)

MOSSEN JOAN

MÁXIMAS

Las almas de los justos están en las manos de Dios, y no les tocará tormento de muerte.—(Sap. III. 4.)

Como salió cada uno desnudo del vientre de su madre, así tornará, y nada llevará consigo de su trabajo.—(Ecc. v. 14.)

No digas: Pequé, ¿y qué adversidad me ha venido? Porque el Altísimo, aunque sufrido, da lo merecido.—(Ecc. V. 4)

SANTOS DE LA SEMANA

Día 30 Lunes. Sta. Martina V. y Mártir. Stos. Vincencio, Orancio, Victor, Feliciano, Alejandro y Sabina, Mártires; Beato Sebastián Valfré, Pbro; Felix, Papa; Hipólito, Presbítero; Lesmes, Abad; Barsimeo, Matías, Armentario, Obispos; y Stas. Marcela, Viuda; Aldegunda, Virgen y Sabina, Martir.

Día 31 Martes. S. Pedro Nolasco, Fundador de la Orden de la Merced; Stos. Metramo, Ciro, Juan, Saturnino, Tirso, Victor, Tarsicio, Zótico, Ciriaco, Mártires; Giminiario, Ob. Julio, Pbro. Galdo, Ob.; Stas. Trifena, Mr. y Luisa, Viuda, y Beata Jacinta, Virg.

Día 1 Miércoles. San Ignacio, Ob. y Mr. Santos: Pionio, Cecilio, Mrs. Esreu, Diácono, Severo, Ob; Pablo, Ob. Sigeberto Rey. Stas. Brigida de Escocia, Virg. y Rinnia, Virgen, y la Beata Veridiana, Virg.

Día 2 Jueves. La Purificación de María SSma. y Presentación del niño Jesus en el templo. Stos. Aproniano, Fortunato, Feliciano, Fitmo y Cándido Mártires; Cornelio, Centurión; Lorenzo, Ob. y Flósculo, Ob.—Procesión general y bendición de candelas.

Puede ganarse indulgencia Plenaria visitando la capilla de Ntra. Sra. de la Grada en la Catedral.

Día 3 Viernes. San Blas Ob. y Mr. Santos Celerino, Laurentino, Ignacio, Felix, Simpronio, Hipólito, Mártires; Ascario, Ob. Lupimiano; Santas Weredurga, Virgen; y Margarita de Inglaterra y Ceterina Martir, y el Beato Nicolás de Longabardi.

Día 4 Sábado. S. Andrés Corsino, Ob. Santos Aquilino, Gemino, Gelasio, Donato, Eutiquio, Fileas, Mártires; Remberto, Ob. José de Leonisa; Aventino; Isidro, Monge; Gilberto, y Modau, Abad y Sta. Juana de Valois, reina.—Puede ganarse indulgencia plenaria visitando la Purísima en la Catedral.

Día 5 Domingo de Sexagésima. Sta. Agueda, Virgen y Mr. Santos Isidro y veinte y seis Mrs. del Japón. Avito, Ob. Gemino y Albino, Obispos. Sta. Calamanda V. y Martir.

Puede ganarse indulgencia plenaria de la Bula de la Sta. Cruzada visitando cinco iglesias ó cinco altares ó en su defecto cinco veces un mismo altar de alguna iglesia.

ES LLOP Y ES MOLTÓ

(IMITACIO)

Mon cò avorreix un homol! Més vil qu' *En Bròu-de-pella*,
més llets qu' una geneta, més lladre qu' *En Morèu*,
conserva de ses ungles sa habilitat d' arpella,
y d' els qui sa desditxa atupa y atropella,
such y profit ne trèu.

No va de porros-fuyes, no vol hipotecades
sòrts ni cases ni finques: vol or, billets de banch.
Es déu de l' Avaricia li va ensenyá pillades,
y li doná per armes escriptures privades
y pagarés en blanch.

Quant dematí s' axeca, ja la se té tramada
quina 'n farà aquell día, per trèurehi es jornal;
á s' escaleta empesa se llosa hey te parada,
y des deutó que puja, observa sa calrada
quant entra p' es portal.

De s' interés que s' usa, sa vida no sustenta;
ni á n' es vuyt ni á n' es dotze, propostes no consent;
no hi valen revinclades des qui ginyarlo intenta,
qu' ell, com á bon *jodío*, amb menos no 's contenta
des noranta per cent.

¡Lladre!... De sangonera n' es ell la viva imatge,
llecó xupa y entranyes á n' es qu' hey ha acudit:
per ell, oros son triunfos; per pa y per companatge
vol sanch des que li deuen, y té 'l robo y pillatge
per gloria y per delit

¡Oh, sí! que quant ses víctimes romanen ja arruinades
y van cercant almoyna, de portal en portal,
llavors ell riu y conta ses unses á palades,
y triunfa... y los fa un *tanto* á n' es qui amb grans manades
li parlan de moral.

¡Avaro! 'm fas gitera. May pus he alsada axella
desde aquella vegada que 'm féres un *favó*:
Pelá y escanyá pobres has pres per manuella:
no 't canses y fé vía; p' es mánech tens sa pella...
¡be 'n fas d' escorxadó!

¡Amunt, ánima negra! Segueix, si axí t' agrada:
escorxa tant com pugas, tu carnicé, jo anyell;
mes, ¡ay de tu, si un día, devés sa Reconada,
t' hi trob un horabaxa, *foscando*, á sa murada!
¡¡allá 't faré sa pell!!

BIEL CROSTA

CARTES ENDIMONIADES ⁽¹⁾

VI

(De Llocifé á n'en Bañeta Verda)

¡Re-cent-mil llamps, Bañeta, quina l'has dita!
¿Y com tens tan poca vergoña? ¡Jo fas flamada!
¡Jo estich fora corda! Sí: no mes esper que tornes
aviat, per ajustarte els contes.—“Que m'tayen el
coll (dius en la carta que enviaries á Satanás) si
vostê y el seño Llocifé, quant los pegá per rebet-
larsé, no feyen qualque *Madrid Cómico* que fumava
ab pipa.“—Tú t'has begut el seny, tròs de cara-
bassa. ¿Y en quin llibre has trobat que axuxí,
sense mes ni manco, s'haja d'insultar á un dimoni
decent, á un dimoni de respecte? Dignesme, ánima
de pega, mos has vist may trajiná fems á Satanás
y á mí, per suposá que escriviam un periòdich per
l'estil del *Madrid Cómico*? Ell ja que hi eras, hi
podriás havê afejit *Gedeón*, *Vida Nueva*, *La Saeta*
y alguns altres. No s'hi perdía res. ¡Com se coneix
que avuy en día l'Infern y tot está perdut! ¡Ja 's
passada aquesta, que cualsevol dimonietxo, ab sa
llet en els morros com aquell qui diu, s'atrevesca
á fé el gallet devant els majors y á tractarlos com
si fossen graneres ó pedassos de fregar! Juraría
que axò heu has après de aquests quatre capsverjos
que ara fan de critichs dins l'Espanya, per esvehir
sa miconèua de literatura que hi queda. No: tú en
temps primé no eras tant desenfreit: aquexa estu-
fera no es mes que peste de literatos.

De avuy en avant, ténhó per entés: ni Satanás,
ni jò, ni Lusbel, ni Belcebú, ni cap dimoni de qui
fa fér mos embrutam les mans ab tal espècie de
comiquerías. En pegá, pegam ab sa massota; ó
mort ó espantat: res mes que literatura de prime-
ra, sèria, terrible, tota vergues de llamp, tota ca-
labruix, torrentades y fibblóns. No mos empatxam
d'hipocressíes de *turri-burri*: no volêm aplegá áni-
mes ab beneitures pòrques, ab brutoretets vulgars,
ab poesiones de punt-á-l'aire, com ho fá en Berru-
fet á dins els teatros y tú á dins les redaccions,
cafès y llibrerías. A noltros donamós ciencia ab
orgull, enteniments poderosos y rebel·los, inten-
cions malvades, conciències com à covotes negres,
de tres ó quatre llegües, plenes de basses y bar-
ranchs. Dónamos política de cinisme com la que
avuy s'estila ja sabs ahont, espoltridora de nacions
en massa, avench dels desamparats, auxili de lla-

(1) Mirau ses anteriors en los números 52, 53, 57, 63 y 72 del primer tom.
Excusam recordar que surten de sa ploma de nostron bon amic y constant cola-
borador D. Geroni Forteza.

dres grossos, capoladora de pobra, refugi de polissardos ab uniforme. Dónamos passions desbocades, crímens horrorosos, dolors inmensos, jemechs que resplandexen en l'eternidat, rius de sanch y de plors. ¡Ah, Bañeta! encara no tens idèa de lo qu'es un dimoni de l'aristocracia. Noltros no mes feim vega de grans infàmies, de blasfèmies espantoses, d'aquell terrible *non serviam* que la bèstia humana ha après de noltros metexos, y que, com no ignoras, está escrit demunt la boca de l'infern: un lletrero que s'pot lletjir desde cualsevol punt de l'immensidat.

Tot axò t'ho dich, pobre criatura, perque sàpias ab qui les has, y no t'pregues tanta franquesa ab noltros, y no mos tornas á mesclar ab aqueixa literatura de pan-fonteta que ara s'usa dins España, y té embabayats á tots els atlots que comensan á escriure, y los inclina á despreciar les obres dels clàssichs antichs y moderns. Tot lo que tú manuclas no's més que brutó y ximpleta; y axí no es del cas que mogas tant d'estabetx p'els viatjes d'ànimes que mos abocas. Creumê: no n'hi ha cap que valga tres cireres. ¡Vaja quin miracle! jagafá animones de mico ab gamba del sisé manament! ¿No has reparat que en el día casi tots els pares que tenen bona marrota per darse llustre, solen criar als fills per animals de la cerra? Posehi esment: s'es fét de moda: com mes señors mes bruts; com mes indiots mes estuferas. Se tenen per gent d'aquí-á-d'alt ó heu son de bon de veres; y vesten bé, y no menjan ab sos dits, y demostran formes correctes á dins cèrtes reunions, y s'passetjan á cavall ó en carruatje, y saben ajonoyarse ab un jonoy á dins l'iglesia y señarse ab jutipiris, lo qual manifesta noble ilustració y esquisita finura, y... ¡oh fiet! Y pensan talment com *les rates veyes peludes d'es carré d'en Camaró*, y ells ab ells parlan com la gentussa de taverna, y obran com si el seu destino fos aná á parar de: unt les pots de fer matances. N'hi ha bastants que seguexen ó han seguit carrera; pero en questió de brutalidat, ó no han perdut res, ó encare han fet avensos. Els de Llengo s'en van al *racionalisme*, els de Ciències al *materialisme*, els de Lletres al *sensuulisme*... y tots aquests *ismes* ja sabs tú que conduexen al *abisme* de ca-nostre. Y encare n'hi ha més: en l'història, *fatalisme* pur y lleña á la Iglesia; en la novel·la *naturalisme* de rechupete, es á dir d' aquell francès de casta fina; y en comedies y sarsueles, *indecentisme* de lo més descarat per dedins y per defora. Tocant á revistetxes, com mes fresques y mes impies, milló. Ja los pots atapir de *Blascos*, *Clarins*, *Frays Candils*, *Cavias*, *Bonafoux*, etcetera, que may te dirán basta. Quant no sian bajanades ab estil flux y llenguatge á la biorxa, serán blasfèmies de cafetí, desbarats teològichs de placera, grosseries de mal criats, riayotes de taverna y l'ulea de bordell. Tota aquesta gent (autors y lectors) han de adobá l'España. Perque tal feyna surta bé, no hi ha com entregarla als enteniments embuyats, als cors corromputs y á les fantasies ben despertes per les imaginacions més ensollades. Y axò t'ho diu qui n'sab la prima: y si no u creus, ja veurás quina España més *curiosa* mos empassolarém noltros d'aquí á uns quants anys ab compaña dels inglesos.

Te torn á advertir, Bañeta, que no mos vengas pus ab emblavins donánte importancia per lo que mos ajudas. Aquest trabay teu avuy en día es cosa de joch: En Boyet y tot s'en desfaría com un homo. Axí meteix, ja ho sabs, fora vessa, que tot fá bona presa. No m'ha espasat sa rábia d'allò del

Madrid Cómico, y axí prepára el betcoll per tres ó quatre clotellades bones y mitja dotzena d'estirades de coua que t'farán veure les estrelles. Tú no ignoras com les gasta el teu excellentísim superior y mestre

LLOCIFÈ

EL JOCH Y ELS JUGADORS:

(ACABAMENT)

El joch de Bolsa

Opinam, encara que rês hajêm vist escrit sobre el joch de Bolssa, que es el més immoral, funest y prohibitiu de tots els jochs.

Consisteix en la compra purament nominal de valors del Estat, amb la condició de abonar ó cobrar les diferències que hajan sufrít dits valors, á un temps determinat y fixo. Aquest es el joch més indecent y pernicios de tots els jochs, y encara que rês hey haja legislat sobre ell, apuntarém una sentència del Tribunal Suprem que consideram útil que la sàpigan moltes families perjudicades, per lo que les puga convenir.

El Tribunal Suprem, en sentència firme del 25 de Mars de 1884, declaró: *que les compres d'efectes públichs, al objecte de abonar diferències, son nulles per ser simulades.*

Aquestes son les lleys civils que prohibeixen els jochs de que tractam; pero, com son ximplement penals, y no fós cosa que algú argumentás que les lleys penals sols obligan á les penes senyalades, cas de ser encontrats els delincuentes en la comissió del delict, y no en conciencia, exposarém la doctrina dels moralistes més notables, per les quals comprendrán les persones timorates el pecat que se fa devant Deu y la responsabilitat que se contrèu.

Primerament es una especie de irrelligió fiar á la sòrt y casualitat la resolució de la pèrdua ó de la ganancia; en segon lloch, es una especie de injusticia donar á la sòrt, que no dependeix de noltros, lo que deû ser el preu de la industria; en tercer lloch, dirém que no sols son dits jochs perillosos, sinó també censurables y perversos, perque sols se gosa cuant se guanya: y hey ha major injusticia que alegrarse del mal dels altres, y particularment del mal d'un amic, suposat que casi ningú juga si no es ab amigs? La quarta rahó es de un célebre autor moralista: la major injusticia es voler adquirir els bens del prohisme senza que aquest en puga trèurer profit algún: un dels contractants heu vol tot per sí meteix senza que s'altre puga esperar cosa alguna. Afegiu á n'això la rahó d'un sabi canonista, que, estant obligats per lley del Sant Evangeli á amar al prohisme com á noltros meteixos, y á darli tots els auxilis y consòls possibles, es faltar á n'aquest devèr el no participar de la pena y tristesa que se dona al que pèrd.

D'aquest principis y dels que antes havêm assentat se desprèn que els jochs que son purament de sòrt, que el jugar sumes considerables, el jugar per llarg temps y el jugar per desitg y ànsia de la ganancia, son faltes considerables.

Acostumarse á jugar es ocupació que impedeix fer lo que se deû per salvarse; jugar sumes considerables es un crim en aquell qui les pèrd, perque es la sang dels pobres, á los quals pertany lo superflui, de tal modo, que un rich no pot privar-loshó sens ferse, com diu Sant Juan Crisóstomo,

un lladre de bens estranys. Es també injustícia, en el qui les guanya, y no hey ha dupte *que está obligat á la restitució, cas d'haver guanyat per engany ó si antes ó en el mitj del joch feu coacció al qui va perdre per obligarlo á jugar, y també si el qui va perdre era menor d'edat.*—Pero quant no fós així, sempre estaria obligat á restituir al qui va perdre, quant lo guanyat es una suma considerable que causa la ruina de la familia: tal es la opinió de Sant Tomás.

El joch de pura sort y ventura (*azar*) es pervers y criminal en sí mateix, injust y deplorable en les seues conseqüències. Escita les més furioses passions, y, com aquell homo qui perd en el joch arriba á no coneixersé á sí mateix, no hey ha fletomia que no diga, ni querella que no promoga, ni engany que la seua avaricia y desitg de guanyar no invent. Se pot dir que lo Esperit de tenebres, que está present en el joch, introdueix una especie de furor y de locura al jugador, que no se pot moderar en aquell moment y després de abandonar á Deu, arriba fins y tot á rompre els més forts llassos de la carn, la ternura de la esposa víctima y les llágrimes de sos fills desgraciats: ja posa el seu capital en mans d'aquest, ja en les del qui seua més enllá; ara es éll qui guanya y está tot gojós de la seua victoria, mentres l'altre está abatut perque perd, quant dins poch temps es tot al revés: la alegria s'ha convertit en enuig, y el dolor en alegria.

El joch de pura sort romp totes les regles de la equitat y de la justícia, les de la amistat y de la caritat. O bé lo que jugan es lo que los sobra, ó bé es de lo que los es necessari: si es de lo que los sobra, no los pertany, perque es d'aquells qui están en necessitat y viuen en la misèria; y si es de lo que los es necessari, ¿quí dupta que el qui guanya está obligat á la restitució, si no vol sentir les paraules que li dirigeix Sant Juan: *El qui tengues riqueses d'aquest mon y vés al seu germá ab necessitat y li tancás les entranyes, ¿cóm está la caritat de Deu ab ell?* Així, S. Bonaventura té molta rahó anomenant al qui guanya *posseidor de mala fé*; perque, ó lo que guanya no li pertany si es de lo necessari del qui va perdre, ó no perteneixia á la persona mateixa qui va perdre si es de lo superfluix, y, per consegüent, de la part dels pobres, de la cual no se los pot privar sens cometre un crim que clama venjansa devant Deu—“La sang del teu jermá está clamant venjansa devant de Mí.”

JOAN B. ENSENYAT, PVRE.

DIETARI AXUT

y en salsa

Dia 16.—En es Molinar hi han trobat un homo negat (s. a. c.)

—Es relliquiari de Sants Mallorquins que s'en dugueren dins un medalló adherit á s'asta de se bandera d'es Batalló Provisional de Cuba, disolt, ha estat reportat á Mallorca y entregat al President de la Diputació, qui ha disposat que se guardi en el museu de dita Corporació. Això's diu *fè patria*.

—Contan que á Manacor hey han sorprés una casa de joch. ¡Vaja una noticia...!

—A Sineu, la Guardia civil ha agafat un *deshonest*. ¡Duro con él! *Éstetas á Mallorca...? Vade retro; ni reglaments en volem.*

Dia 17.—Fan feste els *ases*. Los acompanyam amb el sentiment. Avuy se solen invertí els oficis; 's que van demunt... *braman*.—A la Rambla, cavall y cavallé han fet un *salt mortal*. Sant Antoni mos ajut.

—Sa draga treu forsa de *xarigot*, devora sa *Consigna*. ¡Llástima de *dragat* dins certes *oficines*! Els lectors dirán: ¡Es veritat!

Dia 18.—Inauguració oficial del *Laboratori Químich Biológich*. Aquesta es una millora notabilíssima per Mallorca. ¡Beníssim Sr. Jaume y Matas! Fassi lo posible per arribar á fotografiar conciències d'homos públichs y,..... ¡Ja en veuriam de coses que estan molt amagades!

—Arriban repatriats, y se desarrollan escenes tristes en es Moll. El *germá* .: *Mateu*, si ho ves, encara tendria *tupé* per di: *Señores, aquí no ha pasado nada.*

Dia 19.—Un telegrama diu que lo *Des-govèrn* espanyol ha comissionat al *Germá* .: *Morayta* per á que gestioni ab sos *tagalos* de Filipinas la llibertat dels prissioners, *victimes de la masoneria*, de la cual *aquella pellarofa* n'es *Gran* .: *Orient*. Católichs *cándidos*, badau els uys; pues mentres sa *masoneria fa merits* devant sa nació, voltros estau mans plegades. ¡Es hora que despertin els *adormits* católichs que tot ho esperan de la *Providencia*! Quant voldreu corre, vos faltarán cames.

Dia 20.—Gran festa á la Catedral, cantanhi sa missa d'en *Victoria* sa *Capella* de Manacor. ¡Músichs manacorins, voltros feys sa retxa amunt! Però,..... no heu arribat á sa volta major. ¡Es mala d'ompli la Seu de Palma! Noltros, generalment parlant, fora d'es *bombo* que mos donam... els ciutadans sense *Capella*...

Dia 21.—Arriban 21 repatriats de Filipinas, y dos de Cuba.

—Ja tenim sa *Brigada Topogràfica d'Estad Major* que ha venguda per alsar es plá de s'Illeta. ¡Bé s'ha *planetjada* en poch anys, aquesta benehida *roqueta*! Y, després de tot, quant es perill aménassa ¿qui no's convens de s'*eficacia dels saquets de terra*?

Dia 22.—Ahí, la *guardia municipal* entregá al *Jutje* un *personalje* autor del delicté d'*estafa*. Segurament devía haver *estafat* poch; perque els *grans estafadors* gosan de la *prerrogativa de immunitat*.—A *Petra* dues dones *san justícia de garrot*: una en surt *escalabrada*.—A *Felanitx*, dues *rates* caigueren dins sa *ratera* del *jutjat municipal*.—A *Sineu*, una doua *volguent veure es jep* d'un altre, y perque no li *vessim es seu*, prengué una *flasada* per *taparlosé*.

Dia 23.—La *Junta de Protecció* acordá qu'es funeral en sufragi dels soldats mallorquins, morts á la guerra, se celebri á la Catedral en lloch del *Socós*, com s'havía proposat abans.—Es ball de *máscaras* están á la ordre del dia. ¡Mos regeneram!—Han arribat 21 repatriats, per via de *Sóller*. S'ajuntament d'aquella vila los ha socorregut y ademés los ha pagat es *viatge* fins á *Palma*. Així mos agrada: *fets, fets y no paraules*.

Dia 24.—La *Guardia civil* de *Espórlas* ha agafat un *subjecte* per haver desparat una pistola. ¡Foy! devía fer volá qualque *escampadissa* y... per po des *falcó*...—Un dels repatriats, arribat fa poch dies, ha mort, á l'*Hospital Militar*. (a. c. l. v.)

Dia 25.—Arriban noticies de que á n'es carré de sa *Font*, de *Seuva*, s'hi declará un incendi; que á *Felanitx* tres *subjectes* donaren una *tonina* á un altre.—Sa *Companyia de ilusionistes* s'ha feta á la vela, y els mallorquins mos quedam *ilusionats*.—Un incendi á sa *Fábrica* de serrá d'es carré de *Bon Aire*; després de dues hores l'han pogut extingí.—Duen qu'els presoners de Filipinas *corren per males rygós*. Una vegada més malahim als qui en son causa. Poble, ¡bada ets uys!—Han arribat uns cent setanta repatriats. Ben venguts sian.

BIELÍ.

Poca gent.—Dimecres passat la *Causa Pía Luliana* celebrá sa festa que anualment dedica al Beato Ramón; (únich acte que acusa s'existència.)

Predicá el P. Tomás dels Sagrats Cors, un bon sermó en castellá, (¿perquè no havia de ser en mallorquí?) y se quexá de la poca concurrència. (Cuatre ó cinch membres de dita *Causa Pía*; altres tants de *Colegials* de la *Sapiencia*; els banchs mitjos ocupats; una dotzena d'homos drets, y una y mitja, justa, de dones segudes entre ls bancals.)

¡Oh, el Beato Ramón!... ¡Oh, sa devoció que li tenim!... ¡Oh, es nostro *regionalisme*!

¡Vergonya, ciutadans, vergonya!